

הַלְבוּת שֵׁבֶת סִימָן שַׁעַב

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק טו]

דְּצִרְיִין לְהַנִּיחַ שְׁמֵי הָעִירוֹבִין בְּיַחַד²¹.

24 והוסיף החזו"א (או"ח סי' קלח ס"ק ד) לבאר, שניתנה ההלכה לחשב שיעוריה בקירוב, שלא ניתנו המצוות אלא לצרף הבריות ולדקדק במצותיו יתברך לקבלת מלכותו יתברך, וגם לקיים חכמת התורה הכלולה בכל דיני המצוה ולסוד הפנימיות, ולכל זה אינו מפסיד אם הקביעות של גבולי הצמצום יהיה בקירוב, כדי שיוכלו לקיים מצוות המעשיות אף חלושי הדעת.

[משנ"ב ס"ק לג]

שְׁבִין שְׁנֵי כְּתִים²⁵.

25 מדין זה הוכיח החזו"א (או"ח סי' צב), שלדעת השו"ע אסור לטלטל מבית לבית בלי עירוב. וראה בביה"ל לעיל (סי' שע ס"ג ד"ה או) שהביא בזה מחלוקת הפוסקים, ופסק כדעת האחרונים לאסור.

[משנ"ב ס"ק כז]

אָבֵל אִם נִשְׁתַּחֲוֶה הַחֲצוֹת יַחַד בְּמִבְרָיו²².

[משנ"ב ס"ק לד]

לְפִי שֶׁהַפִּית, פִּינָן שֶׁהוּא מְקַרְהָ²⁶ הָרִי הוּא כְּמֵלֵא²⁷ וכו', פִּינָן שֶׁהַפִּית כְּלוּ מְקַלָּא²⁸.

26 מלשון זה הוכיח החזו"א (או"ח סי' צו ס"ק ב), שלדעת המשנ"ב כל מקום מקורה נדון כמלא. אמנם דעתו (שם), שרק בית המיוחד לדירה אפילו אינו מקום פיתא ולינה נחשב כאילו הוא מלא, אבל בית התבן או חצר, אינם נחשבים כמלאים אפילו הם מקורים, ואין מערבים בהם דרך חלון אלא אם הוא למטה מי' טפחים. והגאון יעקב (עירובין ע, ב) הסתפק בדבר, האם דין כמאן דמליא תלי בקירי, או שתלי אם המקום הוא רשות של יחיד או של שותפים, או שתלי אם משמש תשמישי בית, שאז אף אם אינו מקורה נחשב למלא.

[משנ"ב ס"ק לו]

צִרְיָן שִׁיָּהִי גַם כְּרִחְבוֹ אֶרְכָּעָה²³.

27 ובטעם הדבר, פירש רבינו יהונתן (עירובין כד, א בדפי הרי"ף ד"ה ואין) משום שדרך למלאות בבית ספסלים וקתדראות, ולכך נוח להשתמש גם בחלון שגובהו יותר מי' טפחים, ומשום שמחשבים כאילו קרקע הבית מלא בספסלים, אין קירות הבית נחשבות למחיצה בין שתי הבתים.

21 אמנם, אם לאחר שהקהל עירבו רוצה היחיד לעשות עירוב נוסף (מחשש שמא יתקלקל עירוב הקהל, וכמו שכתב החיי אדם כלל עב ס"ב), כתב בביה"ל לעיל (סי' שסו סי"ד ד"ה מברך) שמוטר, ואף ראוי לעשות כן. וכתב החזו"א (או"ח סי' פג ס"ק ח) שאפשר להניח את העירוב הנוסף בבית אחר, והוכיח כן מדברי הגמרא (עירובין מח, ב). אולם ראה בחידושי הריטב"א (שם טו, ב ד"ה אמר) שמשמע כדברי הפרשה. (ובעיקר הדבר האם אפשר לעשות ב' עירובים לעיר ולהניח כל עירוב במקום נפרד. ראה מה שכתבנו במשנ"ב לעיל סי' שסו ס"ק לג).

22 מקור דין זה, כתב בשעה"צ (ס"ק טו) שהוא מדברי האבן העזר. ושם הוסיף עוד תנאי, שצריך שהחצרות יערבו כל אחת לעצמה, שאם לא כן, אף שבכל מבוי מועיל השיתוף לערב גם כל חצר עם בתיה, מ"מ כאן לא יועיל השיתוף לערב את החצרות יחד, כיון שאינן פתוחות זו לזו, ולכך אין להתירם מכח שיש בשיתוף גם עירוב אלא מכח השיתוף עצמו. אכן, בעצי אלמוגים (שצוין בשעה"צ שם) התיר מטעם אחר, והוא משום שדי במה שהם יכולים להוליך את העירוב דרך המבוי אף שאינם יכולים להוליכו דרך הפתח שביניהם. ולדבריו די במה שנשתתפו במבוי אף שלא עירבה כל חצר בפני עצמה.

23 וכשהחלון שבין החצרות אין רוחבו ארבעה, כתב החזו"א (או"ח סי' צו ס"ק יט) כמה אופנים ופרטי דינים:

- א. אם הכותל שמעל החלון רוחבו קטן מרוחב אויר החלון, אין אומרים שהאיר שמעל הכותל יחד עם אויר החלון יבטלו את הכותל שביניהם ויחשב כאילו החלון הוא ד' על ד' טפחים, משום שהחלון מצד עצמו אינו ראוי לשימוש.
- ב. אם החלון הוא על פני כל אורך הכותל, או יותר מי' אמות, והכותל שמעל החלון רוחבו פחות מרוחב חלל החלון, אף שאין ברוחב החלון ד' על ד' טפחים, נחשב שהכותל פרוץ ביניהם ומערבים יחד. ואף על פי שאין החלון ראוי לשימוש, מ"מ הרי אין מחיצה בין החצרות. וכל זה בחלון שרוחבו לפחות ג' טפחים, אבל בפחות מכן אומרים לבדו. וכן דוקא כשמתחיל בתוך י' טפחים התחתונים, משום שלמעלה מי' כבר יש מחיצה תחתיו.
- ג. אם הכותל שמעל החלון גבוה יותר מגובה חלל החלון, נחשב החלון לסתום מדין 'עומד מרובה על הפרוץ', אפילו כשהחלון מתחיל בפחות מי' טפחים התחתונים [אולם במקום אחר (שם סי' סח ס"ק יז) כתב, שצריך שהעומד העליון יתחיל בתוך י' טפחים התחתונים].
- ד. אם יש הרבה חלונות [המתחילות ב' טפחים התחתונים], והמרחק שבין חלון לחלון פחות מרוחב חלון, נחשב כל הכותל לפרוץ. ואם אורכו יותר מעשר אמות או שהוא פרוץ במלואו בטלה המחיצה. ואם נשאר כותל ד' טפחים מן הצד, נדון כפס ד' ומתיר עד פירצה של עשר אמות.

[שעה"צ ס"ק יח]

דְּסִמְכוּ חֲקָמִים עַל אֵלוֹ הַשְּׁעוּרִים עַל הַעֲנִינִים שֶׁבַחְתָּהּ מִפְּנֵי שֶׁקָּשָׁה לְצַמְצֵם הַיְוֹדָה²⁴.

28 ואם החלון נמצא בין בית לחצר, כתב החזו"א (שם) שדיני כחלון שבין חצר לחצר, וצריך שיהא למטה מי' טפחים, אבל אם לצד החצר אין החלון גבוה י' טפחים ולצד הבית גבוה י' טפחים, יכולים הם לערב יחד.

[משנ"ב ס"ק לה]

דְּדִיָּה קְדִין חִלּוֹן²⁹.

29 בגמרא (עירובין עו, ב) הסתפקו בזה. ולמסקנת הסוגיא ארובה **המשך במילואים עמוד 23**

הלכות שבת סימן שעב

באר הגולה רמ

ח משנה שם ע"ז
ט ברכות שם
י ומפתיחין שם
י"א הכי"ו שם
י"ב ברכות ע"ז בע"א
י"ג תפשוט ל משנה שם
י"ד כו טור סמ"א
י"ה דגידו חמשה
י"ו ימחיצה חמשה
י"ז מצטרפין ע"ג
י"ח ובר"ע ל דקטין שם

ד (כו) "אין שתי תצרות (כח) יכולות לערב יחד * אלא אם כן זהא (כט) פתח ביניהם או חלון שיש בו (ל) ארבעה על ארבעה טפחים, (לא) ויהיה קצתו (לב) בתוך עשרה טפחים הנמוכים לארץ, ואז אם רצו מערבין יחד ואם רצו מערבין כל אחד לעצמו. (ועין לקמן סימן שפו סעיף ב, וישראלים הררים בשנים ושלשה מקומות ביצר וערכו): ה' חלון (לג) שבין שני בתים, אפלו הוא (לד) למעלה מעשרה, אם רצו מערבין יחד, (לה) והוא הדין לארבעה שבין בית לעליה, שאפלו הוא למעלה מעשרה אם רצו מערבין יחד, (לו) ואפלו אין שם סלם לעלות בו: הגה (לז) ומקל מקום בעיניו שיהא רחבו (לח) ארבעה על ארבעה (כ"ט). ואם עשו (לט) סריגה לפני החלון, בטל לה מתורת חלון (המגיד פ"א) ו' כ"בית שבין שתי תצרות והוא פתוח לשניהם וערב עם שתיהם אכל התצרות לא ערבו זה עם זה, (מ) אין לטלטל פלים ששבתו בבתי מחצר לחצר על-ידי בית זה שביניהם. (מא) יהיה בין שתי תצרות כותל (מב) גבוה עשרה טפחים, * או שהיה קרקעה של אחת מהתצרות גבוה מחברו חמשה טפחים (מג) ועשו

באר היטב

(א) ארבעה. ואפלו הוא ארך הרבה צריך שיהא רחבו ארבעה, ואז מותר לטלטל אפלו דרך פתחים קטנים, ב"י. ואם אין ביניהם חלון, אף ששפתתפו במבוי

באור הלכה

דכית שפניחין בו ערוב או שתוף אינם צריכים לתת פת לערוב, כמו שכתב סימן שסו (ת"ש והג"ר א): * אלא אם כן זהא פתח ביניהם או חלון שיש בו ארבעה על ארבעה טפחים. עין בתי"א דם קלל עב דמשמע דהוא סובר דבכתב ג"כ ד"י שער קטן כזה, אכן מפורש רבנו חננאל בסוגיא דף ע"ח ע"ב דדבור הפתחיל יעד שאלו חקק בכתל וכו', משמע שם דבפתח לא מקני שער זה, דכיון דעשוי למיעל ולמיצב בגנה תמיד, צריך שיהיה מלא קומתו, עין שם, ואף שיש שם עוד פרושים אחרים בסוגיא, עין ברש"י ורי"ט"א, מקל מקום נראה שצריך לחש גם לדברי רבנו חננאל בנה, שאפשר שבגם הם סבירא להו דיש חלוק בין חלון לפתח, דבפתח בעינן שיהא ראוי לפתח לכהן ולצאת בו, ומקל מקום נראה דגם לפרוש רבנו חננאל יתנה די בחלל הפתח שיש בו עשרה טפחים, דבשער זה מקור פתח לענין מותר [עין יורה דעה סימן רפ"ו]. ומה שאמר שם 'מלא קומתו', אפשר דבכתבם גם כן לשער זה, וגם מפורש רש"י שם דבור הפתחיל 'בשער' מוכח דשער פתח הוא עשרה טפחים ולא יותר:

משנה ברורה

גם הם לטלטל פלים ששבתו בבתיים לחצר שאצלו. וכתב בפרישה, דצריכין להניח שתי הערוכות בחדים: ד (כו) אין שתי תצרות וכו'. וכל זה מירי קשלא נשפתתפו התצרות יחד במבוי, אכל אם נשפתתפו התצרות יחד במבוי²²², נעשו הכל כחצר אחד (טו) ומתירם לטלטל מזה לזה אפלו לא היה רק חור קטן ביניהם: (כת) יכולות לערב יחד. לענין לומר, לענין שיהא מותר לטלטל אפלו קלי הבית מזה לזה, וכו': (כז) פתח ביניהם או חלון. ואז מותר לטלטל (מז) אפלו דרך פתחים קטנים או חור שביניהם או על-ידי גב הכותל למעלה, דשניהם אכחד חשיבי: (ל) ארבעה על ארבעה. ואפלו הפתח והחלון ארך הרבה, צריך שיהיה (י"ו) גם ברחבו ארבעה²²³, דלא חשיבי פתחא בפחות מארבעה, דלא חיי להקניס ולהוציא בו כיון שהוא צר וכמאן דליאת דמנא. ואם החלון

עגל, אם יש בו (יט) כדי להבדיל ארבעה טפחים על ארבעה טפחים הרי הוא כמרבוע: (לא) ויהיה קצתו וכו'. ואם החלון עגל, אינו מספיק בפני שיהיה קצה העגול למטה בתוך עשרה, (יט) אלא צריך לעצמם שמקום שמתחיל החלון להיות ארבעה טפחים יהיה קצתו בתוך עשרה טפחים לארץ: (לב) בתוך עשרה טפחים. דאם כל החלון או הפתח למעלה מעשרה טפחים אינו מועיל כלום, (כ) כיון ששתי תתמיו מחיצה גמורה החולקת בין התצרות ואי אפשר להן לערב יחד: ה' (לג) שבין שני בתים²²⁵. ומירי שלא ערבו בקהוצר אשר שבתו פתוחים לו, דאי ערבו כל הבתים אשר בקהוצר, רשות אחד הוא ממילא, (כז) ואפלו דרך חלון שאין בו שער פתח או דרך חורים נמי יכולים לטלטל: (לד) למעלה מעשרה. לפי שהבית, כיון שהוא מקרה²²⁶ הרי הוא כמלאי²²⁷, ודבר זה כאלו אין החלון גבוה עשרה טפחים כיון שהבית פלו ממלא²²⁸: (לה) והוא הדין לארבעה. ודינה כדיון חלון²²⁹: (לו) ואפלו אין שם וכו'. גם כן: יכולין להתאחד הבית והעליה על-ידי ערוב: (לז) ומקל מקום בעיניו וכו'. אמלון וארבעה קאי: (לח) ארבעה על ארבעה. ואם יש לו דרך על הפתח מלבד הארבעה, אז (כז) אף שאין בארבעה על ארבעה, מערב דרך הפתח וכול לטלטל אף דרך חור: (לט) סריגה לפני החלון. שקורין גראטע"ס: בלשון אשכנז. והשם, שצריך שיהא החלל ארבעה טפחים במקום אחד ואין הנגבים מצטרפין לזה³⁰, (כג) והוא הדין לענין ארבעה: ו' (מ) אין לטלטל. ורצה לומר, אף על-גב דכלים ששבתו בבית אמצעי מותר לטלטל (נד) לשתי התצרות וכן מהבתים שבשתי התצרות (מ"ו), מקל מקום מהבתים שבתו על דרך זה (כ"ט) על-ידי בית האמצעי אסור, דהא התצרות לא ערבו בהדדי. ורקא שהערוכין שיש בו עשרה טפחים בבית האמצעי כי אם בשארית בתים שבתו³¹, אכל אם הניחו שתי הערוכות בבית האמצעי, נעשו על-ידי זה משתפין הכל יחד ומותר לטלטל גם מחצר זה לחצר זה, וכעין הדין דלקמן בסימן שע"א, עין שם [מחה"ש]: (מא) יהיה בין שתי תצרות כותל וכו'. וכהן אין נפקא מנה אם הכותל רחב ארבעה או לא, (כו) דאפלו מחיצה דקה מפסקת בין התצרות כיון שגבוה עשרה: (מב) גבוה עשרה טפחים. דפחות מזה לא חשיבי הפסק והרי כחצר אחת, ומערבין אחד ואין מערבין שנים: (מג) ועשו עליו וכו'. דקניא לן

שער הציון

(טו) אבן העזר ותוספת שבת וביתי מאיר ועצ"א אלמגים, דלא כמגן אברהם: (מז) כל הפוסקים: (י"ו) מגן אברהם ושי"א: (י"ז) רמב"ם ושאר פוסקים. ושער הקף עגולו הוא ששה עשר טפחים וארבעה חמשי טפח, דכלשעור זה יש השעור על ארבעה טפחים על ארבעה טפחים ברבעים [נגמרא, עין שם, והעיקר הפקדן אברהם]. ואף דבאמת לפי מה שכתבו התוספות בספר דף ח, דמה שאמרו 'כל אמתא ברובע אמתא וכו' מש"ב באב"טא"ז, וכו' אין חשבונו מקצתם ל"כ אלא יש מעט יותר, ונמצא לפי זה העגול צריך להיות יותר [לפי החשבון האמור בגמרא, עין שם], ובפס"ט לפי מה שכתב הרמב"ם בערוכין פרק א דמה שאמרו 'כל שיש בקרבו טפח יש בהקפו שלשה טפחים' הוא גם כן שלא בדקדוק אלא יש מעט יותר, ונמצא לפי זה יתקבץ עוד יותר. אלא האמת נראה לעניות דעתי דאין לדקדק בזה יותר, דסמכו חכמים על אלו השעורים על הענינים שבתורה מפני שקשה לצמצם העודף²⁸, ואולי היה מקבל להם מסיני שיש לסמוך על השעורים האלו אף בשעור תורה; ואיך שיהיה, במקלאת דרבנן בודאי יש לסמוך על השעורים אלו, וכמעט כן משמע מהרמב"ם שם. עין שם: (י"ז) אלה רבה, עין שם: (י"ח) רש"י: (כז) פרי מגדים וביתי מאיר, דלא כמגן אברהם: והמגן אברהם אדול לשיטתו בסעף קטן ג, וכו' השיגו עליו כל החאחרונים שם: (כ"ג) פרי מגדים. ולא העמקתי דברי המחצית השקל כבאורו על הפקדן אברהם, כי הבית מאיר הקשה על זה, דהו"ו רגל הפתח במקומה ואינה אוסרת על התחתון אף שיש לו דרך עליה, עין שם: (כ"ג) אחרונים: (כ"ד) הנה אפלו לבתים שבשתי התצרות: (כ"ט) ונראה לי דאפלו אם לא הוליקן להדיא לחצר השני, רק שמתחלה הניחין ביה הבית ואחר כך הוציאו לחצר השני גם כן אסור, דהא מקל מקום הם פלים ששבתו מתחלה בבית שבחצר אחר, ודמי להא דפסקין לעיל דכלים ששבתו בבית אסור להוציאן לחצר אחרת אף דמתחלה הוציאו לחצר והניחין שם דהנה דרך הית: (י"ז) רש"י:

מילואים

הַלְבוֹת שֶׁבַת סִימָן שֶׁבַע

המשך מעמוד הקודם

[משנ"ב ס"ק כב]
תְּחִלָּה¹⁸].

18) ואם כשעירבו תחילה היתנו שהעירוב יחול גם לכל מי שיתוּסַף בחצר, כתב הכף החיים (ס"ק כא) שאף אם בא לדור לאחר שעירבו יכול להעביר פיתו לחצר אחרת, והעירוב יחול על כל בני החצר.

[משנ"ב שם]
לֹא הָלַק הָעֵרֹב לְמִפְרָעוֹ¹⁹].

19) וכן אם קודם שעירב עם בני חצירו כבר נשתתפו במבוי, כתב בשו"ת הרא"ש (כלל ס"א ו') שאפילו אם יחזור ויערב עם בני החצר אין זה מועיל לבני המבוי, משום שאין השיתוף חל למפרע, וצריך לחזור ולעשות שיתוף עם בני המבוי. אמנם יכול לחזור ולסמוך על מה שנתן שיהיה לשם שיתוף, כמבואר במשנ"ב כאן.

[משנ"ב שם]
דְּלֵא גֵרַע מְגַי חֲבוּרָה שֶׁסִּכְמוּ עַל הַפֶּת שֶׁעַל הַשְּׁלֶחָן²⁰].
20) אמנם, שם (ס"ק עב) מבואר שאין צריכים לסמוך במפורש על הפת שעל השולחן, אלא כיון שהבעל הבית הזמין אותם לאכול משלו יש להם זכות בה, ועל כן אם הפת קיימת עד לאחר בין השמשות סומכין עליה משום עירוב.

הראשונה הוא רק על ידי העירוב, וכשמוליכים את פת העירוב למקום אחר וקונים את דירתם באחד מבתי החצר השניה ביטלו בזה את עירובם הראשון, שהיה עקרו דירתם מבית זה, וכשטל עירובם בטלה התחברותם. אלא שכך היא תקנת חכמים ששני העירובים יהיו קיימים, שהעירוב הראשון מחברם להיות חבורה אחת, והעירוב השני קובע את מקום דירתם. ואף על פי שכל ענין העירוב הוא לקבוע מקום דירתם, מ"מ יכולים לקבוע דירתם בהרבה מקומות כפי ענין תקנת חז"ל.

17) אכן, כתב הערוך השלחן (ס"ח) שצריך להודיע לכל בני החצר שמערב עם בני החצר השניה. ואינו דומה למערב בחצרו שיכול לזכות לכל בני החצר ואין צריך להודיעם, משום שלערב בחצרם זכות הוא להם, שיוכלו לטלטל בה, אבל לערב עם חצר אחרת, יתכן שלא נוח להם להרבות בדיוורים.

עוד כתב שם, שכשעושים עירוב לשתי חצרות יחד צריך לברך על מצות עירוב [אף על פי שכל חצר כבר עירבה לעצמה], משום שזהו עירוב אחר. ובנוסף העירוב יאמר, בהדין עירובא יהא שרא לנא לטלטל מבתי שתי החצרות מבית לבית ומבתים לחצרות ומחצרות לבתים וכי' [ראה שו"ע לעיל ס"י שסו סט"ו ומשנ"ב שם ס"ק פג, נוסח העירוב].

הַלְבוֹת שֶׁבַת סִימָן שֶׁבַע

המשך מעמוד רמ

איסור סתירה, כתב העצי אלמוגים (ס"ק טו), שנחשב כאילו החלק פתוח, ויכולים לערב יחד.

[משנ"ב ס"ק מ]
כִּי אִם בְּשִׁאֲרֵי כֶּתִים שֶׁבְּחִצְרוֹת³¹].

31) ומ"מ, אף כשכל חצר עירבה לעצמה, מותר לטלטל כלים ששבתו בבית האמצעי לכל אחד מהחצרות, ואין אומרים שהבית האמצעי אינו יכול לקבוע דירתו בשתי מקומות. [ולעיל ס"ק כא הבאנו דברי החו"א בענין זה].

דינה כחלון, כיון שכל קרקע הבית נחשב כמלא. ורבינו יהונתן (שם כד, א ד"ה לול) ביאר, שצדדי הספק הם, האם רק סמוך לכותלי הבית נחשב כמלא, משום ששם הדרך להניח ספסלים וקתדראות, או שגם באמצע הבית נחשב כמלא. ולמסקנת הגמרא כל קרקע הבית נחשב כמלא. ולכך ארובה דינה כחלון.

[משנ"ב ס"ק לו]
[אין הַנְּקִיבִים מְצַרְפִּין לָזָה³⁰].

30) ואם הסורגים מותקנים באופן שאם יסירו בשבת לא יעברו על

הַלְבוֹת שֶׁבַת סִימָן שֶׁבַע

המשך מעמוד רמא

לו, אינו נאסר. [וראה עוד ברמ"א לעיל (ס"י שנה ס"ג) שכתב, שאין מקום פטור ברשות היחיד. ולשיטתו לכאורה לא יתכנו דברי הלבוש. וראה בחו"א (ארו"ח ס"י קג ס"ק כח) מה שכתב על דברי רמ"א שם].

[משנ"ב ס"ק פ]
שֶׁהֵיא אֲרָבְעָה טְפָחִים עַל אֲרָבְעָה טְפָחִים⁵⁶].

56) ואף שבהניח סולם מותר להשתמש כנגדו ואין צריך שיהיה ברחב שלבי הסולם ד' על ד' טפחים [אלא די שיהיה ד' טפחים באורך בלבד, וכמו שכתב הבה"ל ס"ח ד"ה כותל], מ"מ באצטבא צריך ד' על ד'. וראה לעיל ס"ק ע שביארנו טעם הדבר.

[משנ"ב ס"ק פב]
אָקַל [כּוֹי' לְעָרֵב יְחַדְרָה⁵⁶].

56) מדין זה של אצטבא, הוכיח בביאור הגר"א (ס"י שנה ס"ב) שמדרגה

[שעה"צ ס"ק נא]

דְּכִינן דְּלֵא גְבוּה עֲשֶׂה טְפָחִים וכו', לֹא רְשָׁתָא הִיא⁶⁴].

54) פירוש, שמקום המיעוט נדון ככותל שאין רחבו ארבעה טפחים שהוא מקום פטור. וכתב החו"א (ארו"ח ס"י צו ס"ק כב), שלפי זה מותר לטלטל מהכותל למקום שנתמעט, אלא שהקשה מדוע אין דנים את מקום המיעוט כחורי רשות היחיד, ויהיה אסור לטלטל מהכותל לשם [ובתוס' רבנו פרץ (עירובין עז, א, ד"ה כגון) הקשה, שיש לאסור להשתמש כנגד מקום המיעוט משום שפרץ לכותל שהוא מקום האסור לו להשתמש שם, ותיירץ, שהמקום שנתמעט נדון כחורי רשות היחיד, ולכך מותר להשתמש שם אף שאין מחיצות. ולכאורה לדבריו אסור לטלטל מהכותל למקום שנתמעט].

תיירץ נוסף כתב הגאון יעקב (עירובין שם), שכיון שהמקום שנתמעט הוא מקום פטור, אין זה מקום חשוב, ואף שנפרץ במלואו למקום האסור